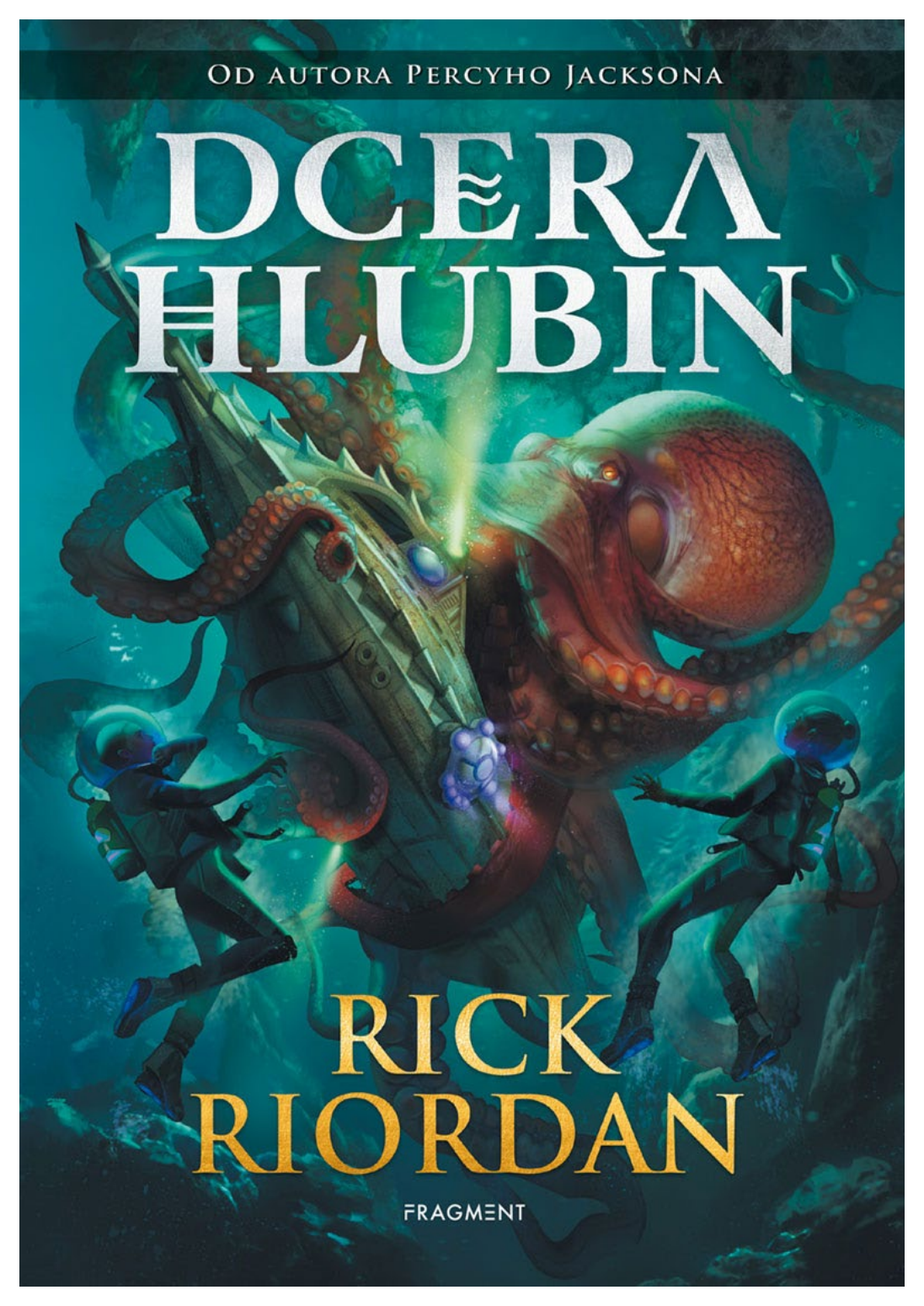

OD AUTORA PERCYHO JACKSONA

DCERA HLUBIN

RICK
RIORDAN

FRAGMENT

Dcera hlubin

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rick Riordan
Dcera hlubin – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DCERA HLUBIN

RICK RIORDAN

FRAGMENT

Tvořivá síla přírody zdaleka předčí
i ničivé pudy člověka.

Jules Verne, *Dvacet tisíc mil pod mořem*

PŘEDMLUVA

Nezvedejte hvězdicí za rameno

Věděli jste, že víc než osmdesát procent oceánu je pořád ještě neprozkoumáno? OSMDESÁT PROCENT, LIDI! Možná právě teď si někde nějaká mořská panna s obří olihni pochutnávají na chaluhoových špagetách a uvažují, kdy nám konečně dojde, že Atlantida byla jenom zábavní park, který potkal pořádný malér. Kdo ví?

Nikdo si nemůže být jistý, dokud je taková spousta světových moří neprobádána. A mě všechno neprobádané děsí, takže je jasné, že mám z oceánu pěkně nahnáno. Možná to začalo v mých deseti letech, když jsem zvedla hvězdicí za rameno... a za chvíli zjistila, že držím jen kroutící se přívěsek. Tehdy jsem ještě nevěděla, že hvězdicí ramena dorůstají. Myslela jsem si, že jsem vrah. Svezla jsem se na kolena a hrůzou se rozbrečela. (PROKLÍNÁM TĚ, MÁ NEBETYČNÁ SÍLO! TAKOVÝ NEVINNÝ TVOREČEK... A JE PO NĚM! NEMĚLA BYCH PŘESTAT CHODIT DO TĚLOCVIKU?)

Ale čím víc mě něco děsí, tím víc jsem tím posedlá. A od toho osudového setkání s hvězdicí jsem si oceán s jeho zvláštními obyvateli – ano, myslím vás, podivní *ostnokožci* – zafixovala v hlavě jako místo nepoznatelné síly, nepředstavitelné krásy a nevyužitého potenciálu.

Dcera hlubin od Ricka Riordana vystihuje úplně všechny stránky té posvátné úcty a hrůzy.

Pokud si toužíte přečíst příběh, který vám rozbuší srdce, vyrazí dech mnohými zvraty a změnami, nasadí vám do hlavy brouky v podobě rozkošných, důmyslných a možná i krvežíznivých skořicových suků (jo, a taky obrovitého tvora z hlubin, který ve skutečnosti nechce nic než lásku), pak to všechno a ještě víc najdete na stránkách před sebou. Náš příběh začíná dvěma konkurenčními školami a tragickou událostí, po níž se třída prváků z elitní Hardingovy-Pencroftovy akademie ocitne na vražedné výpravě za nalezením tajemství technologie, která by dokázala změnit svět. Byla jsem jako na trní celou dobu, kdy tahle parta zdolávala nástrahy supermoderní techniky, řešila podmořské hádanky a plánovala vojenskou taktiku, a já *sama* se díky tomu cítila jaksi chytřejší, i když jsem jen celý den proseděla nad knížkou, zabalená do měkké deky.

Nenapadá mě lepší kapitán, který by měl velet tomuto dobrodružství, než úžasná Ana Dakkarová. Ana je přesně taková, jaká jsem si přála být ve svých patnácti letech. Nebojácná, chytrá, jazykový génius, kamarádka delfína jménem Sokrates a – což bylo pro mě coby romanticky založenou dospívající holku nejdůležitější – zatížená dědictvím po předcích, které vešlo do legend.

Abyste věděli, Ana je totiž jeden z posledních potomků kapitána Nema, a právě tím se všechno komplikuje. Coby příslušnice rodu Dakkarů se Ana nejenom potýká s dědictvím, které by mohlo změnit úroveň technologických znalostí celého lidstva, ale bojuje i se zásad-

nějsími otázkami, jako třeba co nám druzí dluží a co my dlužíme ostatním? Když vás sleduje celý svět, je snadné dělat správná rozhodnutí, ale hluboko pod hladinou, kam nedosáhne slunce, budete možná nuceni k něčemu, co byste nikdy nečekali...

Podle mě se tento příběh podobá oceánu. Je stejnou měrou úchvatný i děsivý, a ať se na něj díváte, jak chcete, skrz naskrz úžasný. Užijte si ho! A nepřejezte se skořicovými suky.

Roshani Chokshiová

ÚVOD

Moje podmořské putování začalo ve vnitrozemské Bologni v Itálii roku 2008. Účastnil jsem se tam veletrhu dětské knihy, nedlouho před vydáním *Bitvy o labyrint* a *The 39 Clues: The Maze of Bones*. Byl jsem na pracovním obědě v suterénní restauraci s asi čtrnácti pohlaváry vydavatelství Disney Publishing a ředitel divize se na mě obrátil s otázkou: „Ricku, existuje něco z duševního vlastnictví Disney, o čem byste chtěl psát?“ Bez váhání jsem odpověděl: „*Dvacet tisíc mil pod mořem*.“ Trvalo mi ještě dvanáct let, než jsem se k tomu dostal, ale nyní držíte v rukou mou verzi toho příběhu.

Kdo je Nemo? (Ne, nemyslím tu animovanou rybku.)

Pokud neznáte původního kapitána Nema, tak vězte, že je to postava stvořená francouzským spisovatelem Julesem Vernem v devatenáctém století. Verne o něm psal ve dvou románech, *Dvacet tisíc mil pod mořem* (1870) a *Tajuplný ostrov* (1875). Nemo v nich velí *Nautilu*, nejmodernější ponorce světa.

Kapitán Nemo byl chytrý, vzdělaný, zdvořilý a pohádkově bohatý. Zároveň ale i zlostný, zahořklý a nebezpečný. Představte si kombinaci Bruce Waynea, Tonyho Starka a Lexe Luthora. Nemo, dříve známý

coby kníže Dakkar, bojoval s britskou koloniální vládou v Indii. Britové mu z pomsty zabili manželku a děti. Tím začal příběh superzločince/superhrdiny. Dal si jméno Nemo, což latinsky znamená *nikdo*. (Pro fanoušky řeckých mýtů: je to hříčka a odkaz na Odyssea, který se představil kyklopu Polyfémovi jako Nikdo.) Nemo zasvětil zbytek svého života terorizování koloniálních evropských sil na širých mořích, potápěl a likvidoval jejich lodě a udržoval je ve strachu z nezadržitelného „mořského netvora“ *Nautilus*.

Koho by nelákala taková moc? Pokaždé když jsem jako malý skočil do nějakého jezera nebo i do bazénu, představoval jsem si, že jsem kapitán Nemo. Mohl jsem beztretně potápnout nepřátelské lodě, nepozorovaně si putovat po celém světě, zkoumat hlubiny, kam se nikdo nikdy nedostal, objevovat úchvatné ruiny a poklady nevyčíslitelné hodnoty. Mohl jsem se nořit do své vlastní tajné říše a nikdy se nevrátit do světa nad hladinou (což je vlastně dost hrozná představa). Když jsem se pak pustil do psaní o Percym Jacksonovi, Poseidónově synovi, samozřejmě jsem z něj udělal mořského poloboha právě kvůli svému dávnému snění o kapitánu Nemovi.

No, abych kápl božskou, tehdy v dětství mi Verneovy romány připadaly dost rozvláčné. Ale líbila se mi strýčkova stará ilustrovaná vydání a miloval jsem Disneyho filmovou verzi *Dvacet tisíc mil pod mořem* – dokonce i ty laciné kousky, kdy Kirk Douglas tančí a zpívá, a tu obří gumovou oliheň, která napadla plavidlo. Teprve jako staršímu mi došlo, jak košaté a propracované ty příběhy jsou. Nemo byl ještě zajímavější, než jsem si uvědomoval. A v těch románech jsem začínal vidět nenápadná místa, kde Verne nechal prostor k možnému pokračování...

Proč je kapitán Nemo pořád zajímavý?

Verne byl jedním z prvních spisovatelů science fiction. Při pohledu z jednadvacátého století je možná těžké ocenit, jak revoluční byly jeho myšlenky, ale Verne si vybájlil technologii, která nespátřila světlo světa ještě další stovky let. Ponorka s nezávislým pohonem, která dokáže ne-

přetržitě kroužit po světě a nikdy nemusí přistát, aby doplnila zásoby? Nemožné! Roku 1870 byly ponorky pořád ještě super čerstvé vynálezy, nebezpečné plechovky, od kterých se spíš dalo čekat, že vybuchnou a zahubí všechny na palubě, než že zvládnou obeplout zeměkouli. Verne napsal i román *Cesta kolem světa za osmdesát dní* v době, kdy bylo něco podobného nepředstavitelné, a *Cestu do středu Země*, čín, na který jsou současné technologie ještě pořád krátké. Ale kdo ví, co jednou bude?

Nejlepší science fiction dokáže ovlivnit pohled lidí na budoucnost. Jules Verne to uměl líp než kdo jiný. Tehdy v devatenáctém století načrtl to, co *by bylo* možné, a lidé té výzvě dostáli. Když se dnes mluví o tom, jak rychle zvládne letadlo nebo loď obkroužit svět, pořád se jako měřítko bere *Cesta kolem světa za osmdesát dní*. Kdysi bylo osmdesát dní na takové putování šíleně krátká doba. Dnes to zvládneme za necelých osmdesát hodin letadlem a za necelých čtyřicet dní po moři.

Verneova *Cesta do středu Země* inspirovala celé generace speleologů k výzkumu jeskynních systémů a pobídla geoinženýry ke zkoumání toho, jak fungují jednotlivé zemské vrstvy.

A díky kapitánu Nemovi se do popředí dostala otázka významu moře pro budoucnost planety. Víme, že většina zemského povrchu je pokryta vodou a osmdesát procent oceánu zůstává *pořád* neprozkoumáno. Pochopit, jak využít sílu moře a jak žít *spolu* s ní během klimatických změn, může být klíčové pro přežití lidstva. Verne to všechno předvídal ve svých románech.

Nemo a jeho posádka uměli žít na vlastní pěst, nemuseli se souše ani dotknout. Moře jim dodávalo všechno, co potřebovali. V románu *Dvacet tisíc mil pod mořem* říká Nemo Aronnaxovi, že *Nautilus* funguje čistě na elektřinu a veškerou energii čerpá z oceánu. V *Tajuplném ostrově* Cyrus Harding¹ uvažuje, že až dojde uhlí, naučí se lidé čerpat energii z hojných zásob vodíku v oceánu. To je cíl, o který usilujeme *dodnes*, a jeden z důvodů, proč jsem usoudil, že Nemo musel odhalit tajemství studené fúze.

V knize *Dvacet tisíc mil pod mořem* Nemova posádka používá elektrické leidenské zbraně, účinnější a elegantnější než ty běžné. Dis-

ponuje téměř neomezeným bohatstvím díky spoustě lodních vraků, které vyplnila. Odhalila tajemství podmořského zemědělství, takže jídlo pro ni neznámá problém. A hlavně, má *svobodu*. Neplatí pro ni zákony žádné země, může si plout, kam se jí zachce. Nezdopovídá se nikomu kromě Nema. Zda je to dobré, nebo špatné... no, bude záležet na tom, co si myslíte o Nemovi!

Význam moře, význam domýšlení nových technologických pokroků – to jsou pádné důvody, proč číst Vernea i dnes. Ale je třeba vzít v úvahu ještě jednu důležitou věc. Verne stvořil kapitána Nema z indického knížete, jehož lid trpěl kvůli evropskému kolonialismu. Jeho postava se dotýká témat, která jsou dnes stejně významná, jako bývala za Verneových dob. Jak si získáte pozornost a vliv, když vám společnost tato privilegia upírá? Jak bojovat s nespravedlností? Kdo může psát historické knihy a určovat, kdo jsou „ti dobří“ a kdo „ti špatní“? Nemo je vyvrhel, rebel, génius, vědec, výzkumník, pirát, džentlmen, „archanděl pomsty“. Je to komplikovaný člověk, a díky tomu je to tak zábavné čtení. Fascinovala mě představa posunout jeho odkaz do jednadvacátého století a napsat o tom, s čím by se mohli po všech těch letech potýkat jeho potomci.

Co byste udělali vy, kdybyste mohli velet mocnému *Nautilu*? Doufám, že vás *Dcera hlubin* inspiruje k uvažování o vlastních dobrodružstvích, stejně jako Jules Verne inspiroval mě. Připravte se k sestupu pod hladinu. Klesáme do hlubin!

Rick Riordan

¹ České čtenáře Verneových románů zřejmě překvapí, že postava Cyruse Smitha, kterou znají z *Tajuplného ostrova*, je v této knize přejmenována na Cyruse Hardinga. Je to tím, že při prvním převodu do angličtiny na konci devatenáctého století změnila překladatelka Agnes Kinloch Kingstonová jméno Smith na Harding, protože ho považovala za příliš všední, „nízké“ a nedůstojné hrdiny (a podobně upravila i jméno další postavy, Bonaventury Pencroffa, na Pencrofta). Přejala to po ní i následující anglická vydání, kdežto překlady do jiných jazyků včetně češtiny zůstaly věrně Verneově francouzské předloze. Rick Riordan použil jména známá anglicky mluvícím čtenářům a výslovně si přál svou volbu zachovat ve všech jazykových verzích. Poznámka překladatelky.

HARDINGOVA-PENCROFTOVA AKADEMIE

KOLEJ DELFÍN

komunikace, průzkum, šifrování,
kontrašpionáž

KOLEJ ŽRALOK

velení, boj, zbraňové systémy, logistika

KOLEJ HLAVONOŽEC

lodní inženýrství, aplikovaná mechanika,
inovace, obranné systémy

KOLEJ KOSATKA

medicína, psychologie, vzdělávání,
mořská biologie, kolektivní paměť

PRVNÍ ROČNÍK
HARDINGOVY-PENCROFTOVY AKADEMIE

KOLEJ DELFÍN

Ana Dakkarová, prefektkka

Lee-Ann Bestová

Virgil Esparza

Halimah Nasserová

Jack Wu

KOLEJ ŽRALOK

Gemini Twain, prefekt

Dru Cardenas

Cooper Dunne

Kiya Jensenová

Eloise McManusová

KOLEJ HLAVONOŽEC

Tia Romerová, prefektkka

Robbie Barr

Nelinha da Silvová

Meadow Newmanová

Kay Ramsayová

KOLEJ KOSATKA

Franklin Couch, prefekt

Ester Hardingová

Linzi Huangová

Rhys Morrowová

Brigid Salterová

PRVNÍ KAPITOLA

Se dny, které vám změní život, se to má tak.

Začínají jako všechny ostatní. Nedojde vám, že se váš život chystá rozpadnout na milion doutnajících kousíčků hrůzy, dokud není pozdě.

Poslední pátek mého prváku na akademii jsem se probudila ve společné ložnici na koleji v pět ráno jako obyčejně. Tiše jsem vstala, abych neprobudila spolubydlící, vzala si bikiny a namířila si to k oceánu.

Miluju školní areál brzo po ránu. Bílé betonové fasády budov se ve vycházejícím slunci barví do růžova a do tyrkysova. Trávník na nádvoří je prázdný, až na racky a veverka, vedoucí věčnou válku o zbytky svačin po nás studentech. Vzduch voní po mořské soli, eukalyptu a čerstvých skořicových sucích, které se pečou v jídelně. Z chladného jihokaliifornského větříku mi na rukou a nohou naskakuje husí kůže. V takových chvílích se mi ani nechce věřit, že mám to štěstí a můžu studovat na Hardingově-Pencroftově akademii.

Samozřejmě pokud zvládnou zkoušky o tomhle víkendu. Možná mě s ostudou vylejou, nebo umřu zapletená do sítě na dně nějaké podmořské překážkové dráhy... Ale co, pořád je to lepší než končit pololetí řešením pěti bambilionů otázek nějakého standardního státního testu.

Jdu po štěrkové stezce vedoucí k oceánu.

Ani ne sto metrů za budovou námořního válečnictví spadají útesy do Pacifiku. Hluboko dole čeří bílý příboj ocelově modré moře. Vlny rámusí a rozléhají se ozvěnou celým obloukem zálivu jako chrápání obra.

Na kraji útesu na mě čeká můj bratr Dev. „Jdeš pozdě, Ano Banano.“ Ví, že nesnáším, když mi tak říká.

„Já tě *fakt* jednou shodím dolů,“ varuju ho.

„No, to si klidně zkus.“ Když se Dev kření, trochu přitom šilhá, jako by mu zaléhalo v jednom uchu. Ostatním holkám se to zdá roztomilé. Mně ne. Tmavé vlasy mu vpředu trčí jako ježovce. Říká, že je to jeho „styl“. Podle mě je to prostě tím, že spí s polštářem na obličejí.

Jako obvyčejně má na sobě školní kombinézu se stříbrným žralokem, znakem své koleje, na prsou. Dev si myslí, že jsem cvok, když se potápím v bikinách. Ve spoustě věcí si hraje na tvrdáka, ale co se týče chladné vody, je jako děčko.

Protahujeme se před potápěním. Tohle místo je jedno z mála na kalifornském pobřeží, kde se dá skočit do moře a nerozmáznout se o skály. Útesy jsou kolmé a spadají přímo dolů do hlubokého zálivu.

V tuhle ranní dobu tu vládne ticho a klid. Dev má sice jako kapitán koleje povinností nad hlavu, ale na náš ranní rituál si vždycky udělá čas. To mám na něm ráda.

„Cos dneska přinesl Sokratovi?“ zajímám se.

Ukáže do trávy, kde leží dvě lesknoucí se olihně. Coby mazák má Dev přístup ke krmení pro akvárium. To znamená, že může propašovat ven dobroty pro našeho kamaráda ze zálivu. Olihně mají od ocasu k chapadlům asi tak třicet čísel, jsou slizké, stříbrné a hnědé jako zašlý hliník. *Loligo opalescens*. Oliheň opalizující. Délka života šest až devět měsíců.

Nedokážu ten proud informací vypnout. Na to nás naše profesorka mořské biologie, doktorka Farezová, moc dobře vycvičila. Naučíte se pamatovat si každou prkotinu, protože všechno, doslova *všechno*, se objeví v jejích testech.

Sokrates má pro *Loligo opalescens* jiný název. Pro něj je to snídaně. „Fajn.“ Seberu jednu oliheň, ještě studenou z ledničky, a druhou podám Devovi. „Připravený?“

„Počkej, než tam skočíme...“ Nasadí vážný výraz. „Chtěl jsem ti něco dát...“

Nevím, jestli říká pravdu, nebo ne, ale vždycky mu na to rozptýlení naletím. Jen co se na něj soustředím, obrátí se a skočí z útesu.

Zakleju. „Ty odpornej malej...“

Kdo je ve vodě první, má větší šanci, že najde Sokrata.

Zhluboka se nadechnu a vrhnu se za ním.

Skoky z útesu jsou bombastické. Řítím se z výšky tří pater, v uších mi sviští vítr a adrenalin, pak se zaříznu do studené vody.

Vychutnávám si šok, jaký to způsobí tělu: prudký chlad, štípání soli v rankách a oděrkách. (Pokud studujete na naší akademii a nemáte ranky a oděrky, určitě jste v bojových lekcích švindlovali.)

Prořítím se přímo hejnem okouníků – desítek oranžovo-bílých bojovníků s volány ploutví, které vypadají jako punkrockoví kapři koa. Ale jejich drsný vzhled je jen naoko, hned se rozprchnou jako hejno slepic. Deset metrů pod sebou zahlédnu mihotající se vír Devovy bublinové stopy. Postupuju za ní dolů.

Můj rekord v klidové výdrž pod vodou na jeden nádech je pět minut. Při plavání to samozřejmě tak dlouho nezvládnou, ale stejně jsem tu ve svém živlu. Na souši má Dev výhodu, je silnější a rychlejší. Pod vodou můžu sázet na výdrž a hbitost. Aspoň si to říkám.

Bratr se vznášá nad písčným dnem v tureckém sedu, jako by tu meditoval celé hodiny. Oliheň drží za zády, protože Sokrates už dorazil a štouchá ho do prsou, jako by chtěl říct *No tak, já vím, co pro mě máš*.

Sokrates je krásné zvíře. A to neříkám jen proto, že moje kolež je Delfín. Je to mladý samec delfína skákavého, má necelé tři metry, šedomodrou kůži a výrazný tmavý pruh přes hřbetní ploutev. Víím, že se *doopravdy* neusmívá. Má prostě tak tvarovanou tu svou dlouhou tlamu. Ale stejně mi připadá neuvěřitelně roztomilý.

Dev se vytasí s olihní, Sokrates ji chňapne a celou zhltně. Dev se na mě zašklebí, od rtů mu odplyne bublina. Ten výraz hlásá *Ha-ha, náš delfín mě má radši.*

Nabídnou Sokratovi svou oliheň. Raduje se z přídávku, nechá se ode mě poškrábat na hlavě, hladké a pevné jako vodní balónek, pak na hrudních ploutvích. (Delfíni milují drbání na hrudních ploutvích.)

Načež udělá něco, co nečekám. Vyrází a štouchně mě zobákem do ruky. Už vím, že to gesto znamená něco jako *Pojďme!* nebo *Honem!* Obrátí se, odplave a brázda zčerené vody za jeho ocasem mi fackuje tvář.

Dívám se za ním, dokud nezmizí v šeru. Čekám, že se vrátí. Nic. Nechápu to.

Nejsme zvyklí, že by se nakrmil a odplaval. Rád se s námi zdrží. Delfíni jsou od přírody společenšší. Většinou nás doprovodí k hladině, skáče nám nad hlavami nebo si s námi hraje na honěnou, bombarduje nás pištěním a klikáním, které zní jako otázky. Proto mu říkáme Sokrates. Nikdy na nic neodpoví – jenom se ptá.

Ale dneska vypadá rozčilený... skoro ustaraný.

Na kraji mého zorného pole se ústím zálivu táhnou modrá světla bezpečnostní sítě – zářící diamantový vzor, na který už jsem si za poslední dva roky zvykla. Jak se tak dívám, světla pohasnou a hned zase naskočí. Tohle jsem nikdy dřív neviděla.

Kouknu na Deva. Vypadá to, že si toho výpadku nevšiml. Ukáže nahoru. *Kdo tam bude dřív?*

Vyrází k hladině a nechá mě dole v obláčku písku.

Chce se mi tam ještě zůstat. Ráda bych zjistila, jestli světla zase zhasnou nebo jestli se Sokrates vrátí. Ale už mě pálí plíce. Nerada se vydám za Devem.

Vynořím se vedle něj, a sotva popadnu dech, ptám se, jestli viděl mřížku zhasnout.

Zašilhá na mě. „A nezatmělo se ti jenom před očima?“

Cáknu mu do obličejce. „Mluvím vážně. Musíme to někomu nahlásit.“

Otře si vodu z očí. Pořád se tváří pochybovačně.

Abych pravdu řekla, nikdy jsem nepochopila, proč máme v ústí zálivu nejmodernější podmořskou bariéru. Víím, že to má udržovat klid, bránit v přístupu různým pytlákům, rekreačním potápěčům a vtipálkům z naší konkurenční střední školy, Landova institutu. Ale připadá mi to dost přehnané, i na školu, která produkuje nejlepší světové mořské vědce a námořní kadety. Nevím, jak ta síť funguje. *A vlastně*, co já víím, možná je v pořádku, že občas blikne.

Dev musel vycítit, že mi to dělá starosti. „Tak jo,“ zahučí. „Já to nahlásím.“

„A Sokrates se mi zdál divný.“

„Divnej delfín. Jasně, to nahlásím taky.“

„Udělala bych to sama, ale sám říkáš, že jsem jenom vyjukaný prvňák. Ty jsi velký vlivný kapitán koleje Žraloků, takže –“

Teď zase postříká on mě. „Jestli už jsi s tím hysterčením skončila, fakt pro tebe něco mám.“ Z vácku u opasku kombinézy vytáhne lesklý řetízek. „Přeju ti předem všechno nejlepší k narozkám, Ano.“

Podá mi náhrdelník, jedinou černou perlu zasazenou ve zlatě. Chvilíčku mi trvá, než mi dojde, co mi to dává. Všechno se ve mně stáhne.

„Mámina?“ Skoro to nedokážu vyslovit.

Ta perla byla hlavní ozdoba máminy mangalsutry, svatebního náhrdelníku. A taky jediná věc, která nám po ní zbyla.

Dev se usměje, ale v očích má svůj známý zádumčivý lesk. „Nechal jsem tu perlu předělat. Příští týden je ti patnáct. Chtěla by, abys ji nosila.“

To je to nejhezčí, co pro mě kdy udělal. Je mi do breku. „Ale... ale proč jsi nepočkal na příští týden?“

„Dneska odjíždíš na zkoušky. Chtěl jsem, abys tu perlu měla pro štěstí – jenom pro jistotu, víš, kdybys třeba velkolepě vybuchla nebo tak.“

On vážně ví, jak zkazit dojemnou chvíli.

„Nech toho,“ zahučím.

Rozesměje se. „Jasně že si dělám si srandu. Zvládneš to levou zadní. Vždycky jsi výborná, Ano. Hlavně na sebe dej pozor, jo?“

Cítím, jak se červenám. Nevím, co si mám se vši tou vřelostí a láskou počít. „No... ten náhrdelník je krásný. Děkuju.“

„Jasan.“ Zadívá se k obzoru a v tmavě hnědých očích mu zableskne starost. Možná myslí na tu bezpečnostní mřížku, nebo má vážně nahnáno z mých víkendových zkoušek. Nebo prostě uvažuje, co se stalo přede dvěma lety, když se naši naposledy vydali za ten obzor.

„Jdeme.“ Vystřihne další uklidňující úsměv, jaký má pro mě v záloze často. „Přijdem pozdě na snídani.“

Můj brácha má věčně hlad a věčně je v pohybu – dokonalý kapitán Žraloků.

Začne plavat ke břehu.

Podívám se na máminu černou perlu – talisman, který jí měl zajistit dlouhý život a ochranu před zlem. Jí ani tátovi bohužel nepřinesl ani jedno z toho. Dívám se k obzoru a uvažuju, kam se poděl Sokrates a co se mi to pokoušel říct.

Pak se vydám za bráchou. Najednou se mi nechce být ve vodě sama.

DRUHÁ KAPITOLA

V jídelně zhltnu talíř směsi tofu a mořských řas nori – pochoutka jako vždy. A pospíchám do ložnice pro tašku na cestu.

My prváci bydlíme v prvním patře Shackleton Hall, nad žáky přípravky. Naše pokoje nejsou tak prostorné, jako mají šprti druháci a třetíci v Cousteau Hall. A *rozhodně* nejsou tak hezké jako ty, co mají čtvrtáci v Zheng He, ale jsou o celé světelné roky lepší než ty přečpané ratejny, kde jsme před rokem bydleli coby studentíci nultého ročníku.

Asi bych to měla vysvětlit. Hardingova-Pencroftova akademie je pětiletá střední škola. Jsme rozdělení do čtyř kolejí na základě výsledků talentových zkoušek. Zkráceně říkáme naší škole HáPéčko.

Dojdu do pokoje a moje spolubydlící tam vyšilují.

Nelinha si cpe do batohu nástroje, rezervní oblečení a kosmetiku. Ester se horečně probírá taháky. Má těch kartiček asi tak dvanáct štosů, všechny roztríděné podle barev, označené a zvýrazněné. Její pes Top štěká a skáče nahoru dolů jako chlupatá pružina.

Je to blázinec jako obvykle a já si nemůžu pomoci, musím se smát. Mám ráda svou bandu. Na pokojích našťestí nebydlíme podle kolejí, nikdy bych nedokázala pořádně vypnout a odpočívat tak, jako se svými nejlepšími kámoškami.

„Nepřežeň to, kotě,“ říká Nelinha Ester a přitom si cpe do batohu další klíč na matice a řasenku. (Nelinha říká *kotě* každému. Prostě to tak je.)

„Já ty svoje kartičky *potřebuju*,“ namítne Ester. „A dobroty pro Topa.“

Haf! štěkne Top na souhlas a snaží se vyskočit a dotknout se čumákem stropu.

Nelinha se na mě podívá a pokrčí rameny. *Co se dá dělat?*

Dneska se vystrojila jako Rosie, ta ženská s puntíkatým šátkem z válečných plakátů, která ukazuje biceps. Husté hnědé vlasy si stáhla zelenou bandanou. Cípy denimové pracovní košile s krátkým rukávem si zavázala na uzel na snědém bříše. Krátké khaki kalhoty má věčně flekaté od strojího oleje, ale nalíčená je samosebou bez chybičky. Věřte mi, že Nelinha může prolézat čerpadlovým systémem akvária nebo spravovat lodní motor a *pořád* u toho bude vypadat jako ze škatulky.

Vykulí oči, když si všimne černé perly na mém krku. „Hustý! Kdes *tohle* vzala?“

„Dostala jsem to předem k narozkám od Deva. Dřív to patřilo... hm, naší mámě.“

Našpulí pusu. Moje spolubydlící znají všechny nešťastné události naší rodiny. Naše ložnice s Nelinhou, Ester a mnou je jeden z největších světových výrobců tragických příběhů.

„Hm,“ kývne hlavou. „Mám suprovou sukni a blůzu, co by se k tomu hodily.“

Nelinha je bezvadná půjčovna oblečení a líčidel. Máme asi tak stejnou velikost a stejný tón pleti – ona je brazilská míšenka, já jsem původem Indka z oblasti Bundelkund –, takže mě umí pěkně vylepšit na školní party nebo na sobotní výpravy do města. Ale dneska je to něco jiného.

„Nelinho, celý víkend budeme na lodi,“ připomenu jí.

„Já vím, já vím,“ odpoví mi holka, která se dokonale nalíčila jen na cestu autobusem k lodi. „Ale až se vrátíme. Třeba na mejdan na konec školního roku!“

Ester si nacpe do vaku poslední pytel psích sušenek.

„FAJN,“ oznámí. Otáčí se kolem dokola a prohlíží pokoj, jestli něco nezapomněla. Přes jednoduché plavky má modré tričko s nápisem KOLEJ KOSATKA a květované šortky. Tváře má zrudlé, kudrnaté blond vlasy jí trčí na všechny strany. Viděla jsem její fotky z dětství: buclaté tvářičky, velká modrá kukadla, vyjukaný výraz *Co dělám v tomhle vesmíru?* Vážně se od té doby moc nezměnila.

„JSEM HOTOVÁ!“ usoudí.

„Neřvi, kotě,“ zchladí ji Nelinha.

„Pardon. Jdeme! Přejdem pozdě na autobus!“

Ester nesnáší zpoždění. Je to jedna z úzkostí, se kterými jí má pomáhat Top. Nikdy jsem nepochopila, jak může zrovna tohle psisko někomu ulevit při úzkosti, ale je to ta nejroztomilejší duševní podpora, jakou jste kdy potkali. Trochu Jack Russel teriér, trochu jorkšírák, trochu tornádo.

Žene se kolem mě ven za Ester a cestou mi očichá ruku. Možná mi za nehty zůstal pach olíhně.

Popadnu vak, nachystaný už od včerejška. Neberu si toho moc: náhradní oblečení, neopren, potápěčský nůž, potápěčské hodinky. Nikdo nevíme, jaké ty víkendové zkoušky budou. Většinou se budou odehrávat pod vodou (kdo by to řekl), ale mazáci nám nechtějí nic víc prozradit. Dokonce ani Dev. Berou svůj slib utajení *sakra* vážně. Je to otrava.

Rozběhnu se za kamarádkami.

Abychom se dostaly na dvůr, musíme sejít dolů a projít křídlem přípravky. Dlouho jsem si myslela, že je to nešikovné rozmístění. Pak mi došlo, že ložnice musely být takhle rozděleny schválně. Znamená to, že nulťáci nám musí jít několikrát denně z cesty, vzhlížet k nám prvákům s posvátnou úctou a strachem. A my, vždycky když tudy procházíme, si zase myslíme: *I když jsme zelenáči, aspoň nejsme takovíhle ňoumové.* Všichni nám připadají moc malí, mladí a vyjukaní. Zajímaloby mě, jestli jsme loni byli taky takoví. Možná tak *pořád* připadáme těm starším. Dovedu si představit, jak se Dev řže smíchy.

Venku je zaděláno na krásný horký den. Pospícháme přes kampus a já myslím na všechny lekce, o které kvůli téhle výpravě přijdu.

Tělocvična: šest lezeckých stěn, dvě provazové dráhy, sál na horkou a chladnou jógu, hřiště na basketbal, raketbal, volejbal a bungee ball (můj oblíbený). Ale pátky jsou vyhrazeny bojovým uměním. Dopoledne bych sebou nechala mlátit o stěnu během zápasů malla yuddha. Nemůžu říct, že by mi to chybělo.

Akvárium: údajně největší soukromé výzkumné zařízení na světě, s širším zastoupením podmořského života než v Monterey Bay, Chimplongu nebo v Atlantě. Obsluhujeme tu záchranné a rehabilitační jednotky pro želvy kožatky velké, vydry a lvouny (všechno to jsou moji mazlíci). Jenže dneska bych měla za úkol drhnout úhoří nádrže, takže ráda zmizím!

Plovárna: tři bazény, včetně Modré propasti, tak velké a hluboké, že se tam mohou provádět podmořské simulace. Jediný větší bazén na světě mají v NASA. Lekce potápění v bazénu sice miluju, ale kdykoliv je ochotně vyměním za volné moře.

Nakonec můj Verneovu síň, sídlo výzkumu „zlaté úrovně“. Nemám tušení, co se tam uvnitř děje. Pustí nás tam až ve třetíku. Verneova pozlacená kovová fasáda razí mezi bílými budovami kampusu jako zlatý zub. Dveře z tmavého skla mě vždycky popichují. *Kdybys byla dost dobrá, jako tvůj bratr, možná bys směla dovnitř. HA-HA-HA-HA.*

Člověk by čekal, že se mezi čtyřiceti mazáky najde *někdo*, kdo bude ochotný utrousit nějaký štavnatý drb o přednáškách zlaté úrovně, ale kdepak. Jak jsem řekla, dělají s tím takové drahoty, až je to otravné. Upřímně, nevím, jestli já sama jednou dokážu udržet pusu na zámek, ale to je problém na jindy.

Na trávě na hlavním nádvoří polehávají čtvrtáci. Mají už hotovo, až na závěrečné zkoušky a slavnostní ukončení studia, holomci. Pak se rozejdou na špičkové univerzity a ke slibným kariérám. Deva nevidím, ale jeho přítelkyně, Amelia Leahyová, kapitánka mé koleje, na mě zamává přes trávník. Naznačí mi *Hodně štěstí.*

Dík, odpovím.

Pro sebe dodám, *Budu ho potřebovat.*

Neměla bych si dělat starosti. V naší třídě je už jen dvacet lidí – maximální počet, který může postoupit dál. O deset žáků jsme přišli během přípravy. O další čtyři letos. Teoreticky by náš zbytek měl zkoušky přečkat. A navíc, moje rodina studuje na HáPěčku po celé generace. A já jsem prvák, který se do koleje Delfín dokonale hodí. Musela bych to monumentálně zvorat, aby mě vykopli...

Ester, Nelinha a já jsme u autobusu skoro první. Jen Gemini Twain se tam samozřejmě dostal před námi. Stojí u dveří se svou psací deskou, připravený zaznamenávat jména a prudit ze všech sil.

Prefekt Žraloků je vysoký, tmavovlasý a hubený. Za zády mu všichni říkají Spiderman, protože vypadá jako Miles Morales z *Paralelních světů*. Jen není ani zdaleka tak v pohodě. Od loňského roku jsme spolu uzavřeli příměří, ale stejně ho nemusím.

„Nelinha da Silvová.“ Odškrtně si její jméno, ale do očí se jí nepodívá. „Ester Hardingová. Prefektkta Ana Dakkarová. Vítejte na palubě.“

Říká to, jako kdyby náš školní autobus byl bitevní loď.

Maličko se mu ukloním. „Díky, prefekte.“

Zacuká mu oko. Vypadá to, že ho otravuje všechno, co udělám. To je fajn. Loni v nulťáku tenhle kluk Nelinhu rozbřečel. Nikdy mu to neodpustím.

Autobus dneska řídí Bernie. Je to milý starý chlápek, vysloužilý námořník. Má flekaté zuby od kávy, stříbrné vlasy a ruce pokroucené jako kořeny stromu.

Vedle něj sedí doktor Hewett a probírá si denní program. Jako obvykle je bledý, zpotený a rozcuchaný. A smrdí po naftalínových kuličkách. Vyučuje můj nejneoblíbenější předmět, Hypotetická mořská studia neboli HMS. Skoro všichni tomu říkáme „hrozně moc stupidit“. No, spíš používáme jiné slovo na S.

Hewett je fakt přísný, takže to pro zkoušky nevěstí nic dobrého. S kamarádkami se usadíme vzadu v autobuse, co nejdál od něj.

Jakmile všech dvacet prvků nastoupí, autobus se rozjede.

U hlavní brány na nás mává a usmívá se po zuby ozbrojená polo-vojenská ochranka. *Užijte si to, děcka! A neumřete!* Řekla bych, že většina středních škol nemá takové zabezpečení ani flotilu drobných pozorovacích dronů, které věčně krouží kolem kampusu. Zvláštní, jak rychle si na to člověk zvykne.

Když zahneme na dálnici číslo jedna, ohlédnu se na areál školy – zářící shluk krychlových budov jako kostky cukru rozsypané po útesu nad zálivem.

Přepadne mě známý pocit: *Nechce se mi věřit, že chodím do téhle školy.* Pak si vzpomenu, že *nemám* na vybranou, patřím sem. Po tom, co se stalo našim rodičům, je to jediný domov, jaký s Devem máme.

Divím se, jak to, že jsem Deva neviděla u snídaně. Co asi řekla ochranka, když nahlásil ten výpadek světel bezpečnostní sítě? Asi o nic nešlo, jak předpokládal.

Ale stejně sevřu černou perlu, která mi visí na krku.

Vzpomenu si na poslední mámina slova. *Než se nadějete, budeme zpátky.* A pak s tátou zmizeli navěky.

TŘETÍ KAPITOLA

„Prváci.“ Od doktora Hewetta to zní jako urážka.

Stojí v uličce autobusu, jednou rukou se přidržuje opěradla sedadla a těžce funí do mikrofonu. „Víkendové zkoušky budou úplně jiné, než byste snad čekali.“

Tím si nás zaháčkoval. Všichni na něj upírají oči.

Profesor má postavu jako potápěčský zvon – úzká ramínka přecházejí do širokého pasu, pomačkaná košile mu leze z kalhot. Se zpocenými šedými vlasy a smutnými vodnatými očima vypadá jako Albert Einstein po noci plné nevyházejících výpočtů.

Ester se vedle mě probírá svými kartičkami. Top si jí položí hlavu na klín, ocasem mi měkce buší do stehna.

„Za třicet minut,“ pokračuje Hewett, „dorazíme do San Alejandra.“

Počká, až utichne náš šepot. San Alejandro máme spojené s nakupováním, kiny a sobotním karaoke, ne se závěrečnými ročníkovými zkouškami. Ale asi se dalo čekat, že to začne tam. V přístavu často kotví školní loď.

„Zamíříme přímo na molo,“ mluví dál Hewett. „Žádné okliky, žádná zdržení, žádné nákupy svačinek. Telefony budete mít vypnuté.“

Pár lidí začíná reptat. Akademie přísně ovládá veškerou komunikaci prostřednictvím školního intranetu. Kampus je pro mobily mrtvá zóna. Chcete zjistit, jak se rozmnožují medúzy? Žádný problém. Chcete se něco mrknout na YouTube? Tak to si nechte zajít chuť.

Učitelé tvrdí, že je to proto, abychom se soustředili na práci. Podle mě je to další bezpečnostní opatření, jako ta podmořská síť nebo ozbrojené stráže a sledovací drony. Nerozumím tomu, ale prostě to tak je.

Vždycky když se dostaneme do města, jsme jako žíznivé stádo u napajedla. Přiženeme se na první místo s bezplatnou wi-fi a lokáme.

„Další instrukce dostanu, až budeme na moři,“ vykládá Hewett. „Zatím stačí, když vám řeknu, že dneska zjistíte, o co v akademii doopravdy jde. A akademie zjistí, jestli přežijete její požadavky.“

Ráda bych Hewettovi poděkovala, že se nás pokouší vystrašit. Problém je v tom, že on nikdy nevyhrožuje naplano. Pokud řekne, že dostaneme na víkend domácí úkol navíc, tak je to hotovka. Jestli předpoví, že devadesát procent z nás jeho test neudělá, stane se.

Hypotetická mořská studia by *měl* být zábavný nepodstatný předmět. Věčně jenom rozjímáme, jak by mohla vypadat oceánská technologie za sto nebo dvě stě let. Nebo co by se stalo, kdyby věda nabrala jiný směr. Co kdyby se Leonardo da Vinci víc snažil při vývoji sonaru, když ho roku 1490 vymyslel? Co kdyby se plány Drebbelova „podvodního člunu“ v sedmnáctém století neztratily, nebo kdyby Monturio-ova ponorka se spalovacím motorem bez průduchu na hladinu roku 1867 neskončila kvůli nedostatku financí ve šrotu? Měli bychom dneska pokročilejší technologii?

Jsou to super témata k zamyšlení, ale jinak... celkem na houby. Hewett se tváří, jako by na jeho otázky existovaly správné odpovědi. Je to přece *hypotetická* záležitost. Jak můžete ohodnotit něčí písemku na B minus jenom proto, že se jeho odhad liší od toho vašeho?

Zkrátka, byla bych radši, kdyby nás doprovázel plukovník Apešh, náš profesor vojenské taktiky. Nebo doktor Kind, učitel tělocviku.

Hewett se odšourá pár kroků a funí jako lokomotiva. Nechápu, jak má hodnotit dnešní zkoušku, což asi budou intenzivní testy fyzické zdatnosti pod hladinou.

Předá mikrofon Geminimu Twainovi. Gem nás na víkend rozdělil do skupin. Budeme pět týmů po čtyřech lidech, jeden zástupce z každé koleje. Ale nejdřív nám musí vyložit pár pravidel.

No jasně. Typický Žralok. Svěříte mu vedení batolecího fotbalu a sebevědomí mu vyroste až do nebe. Nechal by ty mrňouse pochodovat ve vyřízeném útvaru celý týden. A pak by vyhlásil válku sousednímu týmu batolat. Drmolí seznam svých oblíbených omezení. Poslouchám ho na půl ucha a koukám z okna.

Silnice se kroutí od jedné serpentiny ke druhé, vine se podél útesů. Jednu chvíli nevidíte nic než stromy a hned potom máte před sebou jako na dlani celé pobřeží až k HáPěčku. Když se mi naše škola objeví ve výhledu, zahlédnu v zálivu něco divného. Tenká brázda zčeřené vody směřuje k patě útesu, přesně tam, kde jsme se s Devem ráno potápěli. Nevidím, co ji způsobuje. Žádná loď tam není. Pohybuje se moc rychle a moc rovně na to, aby to byl nějaký mořský tvor. Je to něco pod vodou a má to pohon.

Žaludek se mi sevře, jako bych se zase řítila z útesu.

Ta linie se rozdělí na tři. Vypadá to jako trojzubec, jeho hroty se řítí ke břehu pod naší školou.

„Hele!“ křiknu na kamarádky. „Hele, koukejte!“

Než se Ester a Nelinha dostanou k oknu, zakryjí nám výhled stromy a útesy.

„Co to bylo?“ ptá se Nelinha.

A pak nás zasáhne tlaková vlna. Autobus se otřese. Na silnici přší kamení.

„Zemětřesení!“ Gem pustí mikrofon a chytí se nejbližšího sedadla. S doktorem Hewettem to smýkne, až tvrdě narazí na okno.

V asfaltu se objeví trhliny, řítíme se smykem ke krajnici. Celé osazenstvo, dvacet dobře trénovaných prvků, piští jako děcka z mateřské školky.

Berniemu se nějak podaří autobus zvládnout.

Zpomalí a dívá se, kde by zastavil. Projedeme další zatáčku a ve výhledu se objeví akademie, jenomže teď...

Ester zaječí, až jí Top na klíně začne kňourat. Nelinha přitiskne ruce na sklo. „Ne. To není možný. Ne.“

Vykřiknu: „Bernie, zastavte! Zastavte tady!“

Bernie zajede na odpočívadlo – na jednu z vyhlídek, kde si turisté můžou cvakat malebné snímky Pacifiku. Je odtud jasně vidět až k Há-Pěčku, ale malebného na tom nic není.

Spolužáci křičí. Tisknou tváře na sklo. Ve mně se všechno nevěřičně kroutí.

Zasáhne nás druhá tlaková vlna. V hrůze sledujeme, jak se do zálivu řítí další mohutný utržený kus země a bere s sebou zbytek krásných budov připomínajících kostky cukru.

Tlačím se uličkou. Buším do dveří, dokud je Bernie neotevře. Rozběhnu se na kraj útesu a sevřu studené ocelové zábradlí.

Přistihnu se, jak mumlám zoufalé modlitby. „Třióký, vládce Šivo, který se staráš o všechny bytosti, uchraň nás prosím smrti...“

Ale žádná ochrana není.

V tom kampusu byl můj bratr. Stejně jako dalších sto padesát lidí a akvárium plné mořských tvorů. Čtvereční míle kalifornského pobřeží se zhroutila do oceánu.

Hardingova-Pencroftova akademie zmizela.